

Nya Horisonter

Du påminner mig om någon Azad.

Jag har talat med en pojke som ser ut som du. Jag kan inte sätta fingret på pojkens namn. Ditt liv bär mot sitt slut och situationen du befinner dig i just nu är besvärlig, men käre pojk – än är det inte slut. Vägen har en bit kvar och jag vill att vi blickar tillbaka. Vägled mig, så vägleder jag dig. Så var det ja, Muhammed hette han. Muhammed i grottan.

Du är vådligt ond. Jag får egentligen inte säga så. Mor hade slagit mig med sin handgjorda träslev från morbror Nerms kiosk nere i centrum om hon fick veta att jag talade till dig på detta vis. Mor har alltid vetat men känt sig tvungen att försvara något hon själv ibland tvivlar på, trots att hon vägrar erkänna det. Du är vådligt ond. Ta inte illa upp, jag uttrycker mig gärna istället för att sitta och ruttna av oförståelse. Jag vill inte att ilskan ska ta död på mig. Du förstår att innan min andning tar slut, innan mitt blod slutar att pumpa av kylan och innan jag fått i mig vad jag känner som halva, möjligtvis hela medelhavet vill jag förstå vad som inträffat och vad nästa korsning i vägleden innebär.

Jag önskar att du kunde se var jag befinner mig precis just nu, bland sjödjur i alla möjliga kulörer och sjögräs som slingrar sig runt mina bara ben och uttorkade fingrar, lika uttorkade som byns torkade vindruvor. Jag befinner mig i det blåa, i det tysta ekot tillsammans med alla femtio, nej femtioen kroppar flytandes omkring en utpumpad, skamlig gummibåt.

Titta hit Azad! Ett, två, tre. Åh se på dig, ett steg. Khaled, Azad tog sitt första steg!

Är det dig jag ser komma simmande mot mig? Om mor bara visste att jag skulle simma mot kulmen av livet tillsammans med dig, då hade hon använt slevan till att laga dolma och bjudit hem morbror Nerm som hade bjudit oss på Kurdistans bästa baklawa från sin numera korrupta kiosk i byn. Du förstår, jag är knappt tio år. Se här, än är jag inte tillräckligt gammal nog att nå upp till mina tio fingrar. Mor brukade säga att rynkorna kom så snart åldern når upp till människans tio fingrar, då börjar nämligen livets svårigheter. Du ska bara veta hur många rynkor jag har i ansiktet.

Din ilska är inte tillräckligt vass nog att ange som ilska. Jag känner varken hat eller ilska från dig kära Azad, snarare en mängd ovisshet som skriker efter att bli utfylld av kunskap. Vad ser vi här vid första stoppet?

Det var dagen innan jag fyllde tio. Mor tvingade mig att läsa om Koranen två gånger på tre dagar för att jag frågade om Gud gillade att se människor lida, det var det värsta jag gjort i hela mitt liv. Det är inte roligt att läsa ett verk vars slut redan är avslöjat, dessutom blev jag inte smartare än vad jag blev första gången jag läste Koranen. Mor brukade säga att det är bra att ha smakat på orden tills man förstått dem, typiskt att jag inte har Koranen med mig nu, kanske hade slutet räddat mig upp från det iskalla havet jag befinner mig i. Det vore dock omöjligt, eftersom du vill att jag ska befinna mig här. Du är en vådligt ond typ du. Jag vill inte att du ska ta illa upp, för jag har ju trots allt levt hela mitt liv under dig.

Slut inte ögonen än, vi ska blicka tillbaka innan vi går mot nya horisonter.

Låt gå. Annars kommer min mors slev och hennes slag följa med mig in till paradiset och det vore rena rama mardrömmen, som morbror Nerm brukade skrika varje morgon när böneutropen från moskén, som en örfil på kinden väckte upp honom från hans drömmar om ett fritt liv i det fria Europa. *Azadi Europa.*

Har du böcker och pennor i ryggsäcken? Bra pojken min. Skolan är nyckeln till livets godhet. Visa dem, pojken min. Khaled! Se, vår pojke bär sig av mot första dagen i skolan.

Nå, vad hände när du kom hem?

Andra stoppet är i Nusaybin. Någonstans i Turkiets mittpunkt. Ser du blicken på min mor? Jag förstod aldrig den svarta blicken i början, men den blev så vardaglig att den blev förståelig. Vi satt i vardagsrummet. Jag, i mina alldeles för trånga långkalsonger och alldeles för krulliga hår och min nyfödda lillasyster Mirin som föddes med ett ben för lite. Mor plågades lika mycket varje gång hon såg på Mirin eftersom läkaren menade att Mirins handikapp var Guds bestraffning mot min mor för att ha fött in ett oskyldigt barn under Turkiets värsta krigstid. Min far Khaled satt och blossade på sin egengjorda cigarett. Far brukade röka som en skorsten den sista tiden. Han brukade säga att nikotinet fungerade som Turkiets politik: förfärlig. Jag tyckte mycket synd om min far. Han var en god man med ett gott hjärta. Det var det som i slutändan tog hans liv. Efter min fars död tvivlade jag på godhet, men mor sa att hon skulle slå mig med slevens om jag tvivlade över en självklarhet, så jag gick igenom den fasen ganska snabbt.

Den syriska regimen under president Bashar al Assad attackerar fortfarande civila med spräng tunnor från ryskbyggda helikoptrar, bomber från ryska stridsplan och också med artilleri. Länderna runt om Syrien håller på att stänga gränserna. Terrorgruppen Islamiska Staten och andra väpnade grupper attackerar landet. Se på tusan. Syrien börjar bli allt mer likt vårt Turkiet.

Rösten från radiospelaren skakade, ungefär som min röst när jag bad om förlåtelse med klumpen i halsen varje gång magister Pamuk piskade mina knogar med en linjal när jag talade på kurdiska istället för turkiska i klassrummet. Vi satt i vardagsrummet och andades alla fyra i samma takt till fläktens surrande, jag satt hopkurad av fläktens kyla, mor med fruktan i ansiktet, far med ciggarretten i munnen för att dämpa rädslan och syster Mirin som nyligen välkomnats in till en värld likt ett inferno, vilket kanske var orsaken till att mor och far döpte henne till just döden.

Sluta sprattla pojk, vattnet kommer längre in i lungorna. Ta det lugnt, vi tar oss till nya horisonter. Fortsätt att berätta.

Röster hördes utanför porten. Far höll in röken, mor tog hastigt handen för munnen, Mirin slutade gråta och jag andades inte längre i samma takt till fläktens surrande.

Vi kan inte stanna kvar. Kurdistan är inte längre det Kurdistan som varit. Vi ska ta oss till ett bättre ställe. Seså min son, jag kan inte heller simma, men Gud kan.

Fyra grönklädda soldater stormade in i vardagsrummet och kolven på gevären slog till radion, glaset, tallriken och tavlor så att allt föll ner på stengolvet. Rösten från radion försvann i ett korpulent surrande. Soldaternas enorma ansiktshår som började vid nästippen ändå ner till nyckelbenen gav mig kalla kårar, jag förstod plötsligt varför mor hela livet avskytt fars diskussion om att spara ut skägg. Jag såg hur mor med sina moderliga reflexer greppade tag i min arm och drog mig in till sig samtidigt som hon tryckte sovande Mirin mot bröstet och gömde sitt eget ansikte bakom sin själ. Min far satt kvar i samma position och drog ännu ett bloss med skjortan uppknäppt som han alltid brukade. Jag försökte se vad som skedde, jag kisade igenom sprickan mellan mors bukfett och arm. De talade arabiska med far. Jag förstod inte arabiska, men har alltid tänkt att det måste svida så oändligt i halsmandlarna varje gång man uttalar bokstäverna Q och H.

Azad! Den sjunker, dra dig loss från din mors grepp och ta tag i min hand. Azad, hon är ändå sjuk! SLÄPP.

De slet tag i min fars cigarett och fimpade den med tre rotationer på fars bröstvärta. Far bet ihop tänderna och gnisslandet hördes ända bort till hörnet där jag, mor och Mirin satt hopkurat. Jag fick plötsligt ett kraftigt behov av att skrika. När jag tänkte på dig och att det som är menat att ske måste ske, behärskade jag skamligt nog mitt behov. Far satt fortfarande kvar på den kurdiska mattan som tagit mor tretton år att sticka. Soldaterna greppade tag i min fars käke med en så kraftslagen rörelse att jag kände hur mors kropp ryckte till som att hon precis blivit träffad av en gevärskula. Mor började skaka något förfärligt. Jag fascinerades över kroppens fysiska reaktioner. Plötsligt blev orden levande i mina öron:

- Jag väljer hellre att dö än att lämna min fru och mina barn i händerna på Guds fiender. Ni kan ta mitt liv och mitt arbete, min kropp, min värdighet, ni kan ta precis vad ni vill men aldrig kärnbitarna av mitt hjärta. Far pekade på oss.

Far spottade på soldaten som stod framför honom så att en spottloska hamnade längs soldatens ansiktshår. Soldaterna stod stilla i sekunder som kändes som år, sedan utbytte de en infantil blick och skrockade lätt med en kuslig ton som fick mig att gråta utan att i praktiken gråta. Det var som att min själ för en millisekund var så tom att jag blev uttorkad på kroppslig vätska. Mor som vanligtvis skulle ha hämtat slevan och slagit mig för att jag i stundens hetta omedvetet blött ned mig, satt så stilla att jag blev tvungen att lägga handen på hennes rygg för att se om hon fortfarande andades, men mest för att känna någon form av kroppslig omfamning.

Ett Två Tre. Andas ut.

Jag såg hur den ene soldaten utan motstånd eller någon form av samvete riktade upp ett gevär mot fars bleka panna. Det som sedan hände är precis som slutet i Koranen, förutsägbart. Mor hade fel, precis som du. Det förutsägbara ger knappast någon trygghet. Min far dog samtidigt som han hörde deras kusliga skrockande. Jag skulle nog säga att det är det som tär i mig mest. Ingen människa ska behöva somna in med ett sådant förfärligt läte.

Innan soldaterna lämnade vardagsrummet skrek de, vad min far skulle kalla för barnförbjudna ord till min mor samtidigt som de försökte slita av mors själ. De lämnade vardagsrummet och släpade med min fars döda kropp, vi fick aldrig ta farväl. Vi satt hopkurade i vardagsrummet i över fyra timmar. Alla i samma kroppsliga paralys i takt till fläktens surrande som vaggade oss in i en djup tystnad. Jag fascinerades återigen över kroppens fysiska reaktioner. Jag fascinerades över min enorma egoism som blev mitt redskap i en situation då min far behövde mig som mest. Det var du som tvingade mig. Min mors moderliga reflexer kom till fel användning. Hon tryckte Mirin så hårt mot bröstet att Mirin kvävdes till döds, tragiskt nog levde hon upp till sitt namn.

Mor tittar inte på mig längre. Hon ser mig, men samtidigt inte. Det är tomt. Jag vet inte hur vi ska ta oss framåt. Du ska vägleda mig, men jag finner ingen väg att ta. Ska jag ta mors pengar i byrålådan innan det är försent? Ska jag göra det som alla andra i byn gör?

De skrockande soldaterna förföljde mig i mina onda drömmar. Mor började numera spendera dagarna vid fönstret och blicka ut över en dystert stad i köket samtidigt som hennes kropp hamnade i ett obehagligt gungande fram och tillbaka i takt till bombdåden som började närma sig vår hydda. Jag lyckades sno till mig bröd från grannens hus och gav alltid de största bitarna till mor. Jag lyckades även smita mig in till moskén på natten genom att klättra upp på taket och ta mig igenom ett stort hål som formats av en missil. Jag fann ett lugn i moskén eftersom det var den enda platsen där jag brukade gråta mig till sömns. Det var vid denna tidpunkt som mitt hat mot dig satte fart. Jag bad till dig i 365 dagar – men jag fick aldrig svar. Inte ens ett tack.

Såja lillgrabben. Livet är så. Tufft.

Jag betalade ett par män som skrattade åt mig när jag kom med sedlar i handen. Efter att ha skrattat sig mätta gav de mig en lapp med en tidpunkt och plats. Jag och mor skulle ta oss till Europa i en båt, precis som vi planerat innan mor blev sjuk, far skjuten och Mirin kvävd till döds av sin egen mor. När vi åkte iväg i gummibåten hörde jag mina byväänner skrika att jag numera var en fattig bondtölp efter att jag förlorat min far. Du förstår, vad är ett barn utan sin far? Vad är ett barn utan sin mor? Vådlig, precis som du.

Vad som sedan hände käre Gud, vet du redan. Jag vägrade släppa taget om min mors hand i båten. Vad skulle jag vara inför dina ögon då? Jag hade ju redan släppt far. Du förstår, innan jag hamnade här i havet drömde jag om hur en soldat med ett skägg lika tjockt som min smärta riktade upp ett gevär som de gjorde på far. Soldaten med skägget skrek att han dödar i Guds namn, samtidigt som böneutropen från moskén sjöng ut att Gud är den ende Gud som finns, och mor brukade ju alltid säga att du var god och ville människan väl. Käre Gud, jag förstår inte dig – trots att jag har levt hela mitt liv under dig.

Förlåt mig Gud, men jag vill gärna simma mot ljuset själv. Utan dig. Ta inte illa upp, men jag vill bara känna hur det är att leva utan din vägledning som är befruktat med ambivalens.

Säg inte till mor att jag talar på detta vis, du vet ju vad hon kommer göra med sleven. Laga kurdisk dolma för en dystert summering och för en ljus framtid.